

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.333/2013/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év október hó 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év június hó 6. napján kelt 5.B.761/2012/39. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a cselekmények megnevezése helyesen

visszaélés kábítószerrel büntette (1978. évi IV. törvény 282.§ (1) bekezdés III. fordulat és

visszaélés kábítószerrel vétsége (1978. évi IV. törvény 282/A.§ (1) bekezdés II. fordulat és (6) bekezdés a./ pont).

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. június hó 6. napján kihirdetett 5.B.761/2012/39. számú ítéletével a vádlottat perújítási eljárás keretében bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés büntetében (1978. évi IV. törvény 282.§ (1) bekezdés III. fordulat) és kábítószerrel visszaélés vétségében (1978. évi IV. törvény 282/A.§ (1) bekezdés II. fordulat és (6) bekezdés a./ pont) ezért halmazati büntetésül mint többszörös visszaesőt 2 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte, rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről, egyúttal a Fővárosi Bíróság 8.B.663/2007/167. számú ítéletét a vádlottra vonatkozó részében hatályon kívül helyezte.

Az ítélet ellen a vádlott a cél megjelölése nélkül, védője az eltérő minősítés miatt jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.705/2013/1. számú átiratában a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a

perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. A szükséges bizonyítékokat beszerezte, értékelési körébe vonta, azok okszerű mérlegelésével hibamentes tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségét is teljesítette. Részletes és elemző értékelését adta a bizonyítékoknak. A megalapozottan megállapított tényekből a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a minősítés körében kifejtett álláspontja is helytálló. Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék a bűnösségi körülményeket is helyesen jelölte meg, a kiszabott büntetés megfelel a büntetési céloknak, az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítása kifejezetten méltányos. A másodfokú eljárásban vizsgálat tárgyát képezi a 2013. július hó 1. napjától hatályba lépett 2012. évi C. törvény szabályainak alkalmazhatósága, nem tartalmaz-e kedvezőbb elbírálási lehetőséget a vádlottra. Az ügyészi álláspont szerint az új Btk. rendelkezései sem a cselekmény minősítésére, sem az irányadó büntetési tételkeretre figyelemmel nem tartalmaznak a vádlottra kedvezőbb szabályokat, sőt a megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés esetében az új törvény rendelkezése - a büntetési tétel alsó határának felemelése miatt - a vádlottra nézve kifejezetten hátrányosabb. Indítványozta, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben, bejelentette, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem kívánt részt venni.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezését perbeszédében fenntartotta, a mérlegelt tényállást nem támadta. Elsősorban az időmúlásra figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés tartamának enyhítésére tett indítványt. Előadta, hogy az alapeljárás másodfokú szakaszában a vádlott már börtönben tartózkodott, melyről a bíróságnak nem volt tudomása, ezért távollétében folytatta az eljárást. Lényeges eljárási szabálysértés történt, a vádlott az összbüntetés lehetőségétől is elesett, mely ugyancsak az enyhítés irányába ható tényező. Sérelmezte, hogy a terhelt a perújítási eljárás eredményeképpen az időmúlás figyelmen kívül hagyásával ugyanazt az ítéletet kapta, amely az alapügyben született. Bár a vádlott a korábban kiszabott tartamból 2014. május hó 6. napján kedvezményrel szabadult, enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta.

A vádlott a nyilvános ülésen nem vett részt.

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. A védő által hivatkozott korábbi eljárásban megvalósuló szabálysértés irreleváns, mert a bizonyítási eljárás a perújítási eljárásban megismétlésre került. Figyelemmel arra, hogy a korábbi jogerős alapítéletet a bíróság a vádlott távollétében hozta, a perújítási eljárásban a törvényszék a bizonyítási eljárást teljes terjedelemben megismételte, kihallgatta a vádlottat, a volt vádlott-társat tanúként, tanú1., tanú2., tanú3. rendőrtanúkat, valamint tanú4. és tanú5. tanút, mely a korábbi eljárásban folytatottnál bővebb bizonyítás volt, a tényállás teljes mértékben felderítésre került. Az elsőfokú bíróság

értékelési körébe vonta az okirati bizonyítékokat, valamint a szakértői véleményeket is.

A megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdés a/-d./ pontjaiban írt hibáktól, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt a Be.351.§ (1) bekezdése szerint. A megállapított tényállás az alapeljárásban rögzítettel teljes mértékben megegyező.

A vádlott előéletére vonatkozó személyi rész csupán azzal egészítendő ki a másodfokú eljárásban beszerzett irat (11. alatt) alapján, hogy jelen eljárás alapját képező 8.B.663/2007/167. számú ítéletből a vádlott kedvezményel szabadult 2014. május hó 6. napján.

A Dunakeszi Rendőrkapitányság 1457/2011. szám alatt 2012. április hó 27. napján közölte vele lopás vétsége megalapozott gyanúját a 2012. április hó 17. napján elkövetett cselekmény miatt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat irathűen sorolta fel és azokat a logika szabályainak megfelelően értékelte egyenként és egymással is összevetve. Bizonyítékmérlegelő tevékenysége hibátlan, megfelel a logika szabályainak.

A védő a másodfokú eljárásban már nem vitatta a megállapított tényállás helyességét.

A törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére mindkét cselekményt illetően.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor a korábbi jogerős ítéletet a vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezte és a vádlottat bűnösnek mondta ki az alapítélettel egyező minősítésű bűncselekményekben és vele szemben ugyanazt a büntetést szabta ki. A perújítás alapossága jelen esetben a terhelt jelenlétéből következik, ezért a bíróságnak az alapügyben hozott jogerős határozatot akkor is hatályon kívül kell helyeznie és új ítéletet kell hoznia, ha annak tartama az előzővel megegyezik.

A Fővárosi Ítéltábla is vizsgálta, hogy a Btk. 2.§ (2) bekezdésére tekintettel a vádlottra az elkövetéskori vagy elbíráláskori jogszabály alkalmazandó-e. Az elsőfokú bíróság álláspontjával azonos álláspontot foglalt el tekintetben, hogy az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) rendelkezései nem kedvezőbbek, sőt az ügyészi indítványnak megfelelően megállapítható, hogy az új Btk. a súlyosabb megítélésű bűncselekmény büntetési tételének alsó határát 1 évre felemelte. Tekintettel arra, hogy a vádlott többszörös visszaesőnek minősül, és az elsőfokú bíróság vele szemben eggyel enyhébb büntetés-végrehajtási fokozatot is alkalmazott, az új törvény szerinti feltételes szabadságra bocsáthatóság sem kedvezőbb esetben.

Helyesen minősítette tehát az elsőfokú bíróság a cselekményeket az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. alapján, minősítése és annak indokolása minden tekintetben helytálló. A másodfokú bíróság a cselekmények megnevezését az alkalmazott 1978. évi IV. törvény szövegezésének megfelelően módosította, csakúgy mint az időközben hatályba lépő 2012.évi C. tv.(Btk.) miatt a jogszabályhely megjelölését.

Vizsgálta a Fővárosi Ítéltábla azt is a 2005. október 24-i elkövetési időre figyelemmel, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. április hó 24. napján jogerőre emelkedett 14.B.20.669/2003/474. számú ítéletével megállapított cselekményekkel jelen eljárásban elbírált cselekmények (1978. évi IV. tv. 282/A.§ (1) bekezdés, 282§ (1) és (5) bekezdés a.) pont szerint minősülő cselekmények) esetlegesen természetes egységet alkotnak-e, mely kérdést nemlegesen döntött el.

A Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiuma 6/2009. Büntető Jogegységi Határozatában kimondta, hogy a cselekmény természetes egységként értékelhető attól függetlenül, hogy egy vagy több mozzanattal valósul meg, feltétel azonban, hogy az azonos alkalommal tanúsított részecselekmények ugyanabba a törvényi tényállásba illeszkedjenek, azonos legyen a sértettjük és bár magukban is megvalósítanak a bűncselekményt, azonban az egymást megszakítás nélkül követő tevékenység sorozat összességében is csak egy törvényi tényállást mérítsen ki.

Kimondta a Legfelsőbb Bíróság ezen jogegységi határozatában azt is, hogy a jogerős határozat a megszületéséig terjedő időszak tekintetében a cselekmény egysége behatárolja és lezárja. Az ezt követő időszakban esetleg továbbra is megvalósuló újabb részecselekmények pedig már egy újabb rendbeli bűncselekmény megvalósításának az alapjául szolgálhatnak.

Ugyancsak a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága az 1/2007. számú Büntető Jogegységi Határozatában mondta ki, hogy természetes egységet az azonos törvényi tényálláson belül szabályozott elkövetési magatartások halmozódása teremthet, és ennyiben - azaz az azonos törvényi tényállás alá eső elkövetési magatartások viszonyában összegeződhetnek - a tiszta hatóanyag tartalom alapulvételével a kábítószer mennyiségek. Természetes egységet csak az azonos törvényi tényállás alá eső elkövetési magatartások halmozódása, többszöri megvalósulása teremthet (1978. évi IV. tv. 282.§, 282/A.§, stb.)

A két ügyben elbírált cselekmények tekintetében egymást megszakítást nélkül követő tevékenységi sorozat - amely egy törvényi tényállás megállapítására adna alapot - nem állapítható meg.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a terhelt az 1978. évi IV. törvény 137.§ 16. pontja szerint többszörös visszaesőnek minősül. A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta. A további időmúlást a védői érveléssel ellentétben azért nem tudta az ítéltábla a vádlott javára értékelni, mert az alapeljárásban önhibájából nem vett

részt, az ottani időmúlás terhére róható, enyhítő körülményként nyomatéma emiatt nyilvánvalóan kisebb, enyhébb büntetés kiszabását nem alapozza meg csakúgy, mint az a körülmény, hogy a terhelt az összbüntetés lehetőségétől elesett.

Az elsőfokú bíróság a korábbi alapítéletben megállapított mértékű szabadságvesztést alkalmazta a vádlottal szemben, amellyel a másodfokú bíróság minden tekintetben egyetértett.

A vádlottal szemben alkalmazandó az 1978. évi IV. törvény 97.§ (1) bekezdése is, mely szerint többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 20 évet, halmazati büntetés esetén a 85.§ (2) bekezdése szerinti tételt kell a felével emelni. A súlyosabb bűncselekmény büntetési tétele 5 évig, az enyhébb megítélésű cselekményé 2 évig terjedő szabadságvesztés. A 2 év tartamú szabadságvesztés méltányos, enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság alkalmazta az 1978. évi IV. törvény 45.§ (2) bekezdését az alapügyben eljáró bírósághoz hasonlóan, fegyház fokozat helyett egyel enyhébb, börtön fokozatot állapított meg, mely ugyancsak helyes.

Törvényes a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása is az 1978. évi IV. törvény 53.- 55.§-ai szerint a főbüntetéshez igazodó mértékben.

Kimondta a törvényszék azt is, hogy a többszörös visszaeső terhelt a büntetése $\frac{3}{4}$ részének kitöltése után bocsátható leghamarabb feltételes szabadságra az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdés II. fordulatában írtak szerint.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása ugyancsak törvényes, csak úgy, mint a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés.

A fent írtakra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.361.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján annak helyes indokainál fogva helybenhagyta azzal, hogy a cselekmények megnevezésénél az 1978. évi IV. törvényt feltüntette.

Budapest, 2014. év október hó 14. napján

**. Lassó Gábor sk..
Fatalin Judit sk..
Révész Tamásné sk.**

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2013. június hó 6. napján kihirdetett 5.B.761/2012/39. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.333/2013/12. számú ítélete folytán 2014. október hó 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2014. év október hó 14. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő